

[Pelle Voigt]

gets intentioner og delvis også dets konkrete udformning fik en meget bred tilslutning her i folketinget, og boligministeren bebudede, at man allerede arbejdede med en løsning, som ville fremkomme i løbet af forholdsvis kort tid.

Nu er altså resultatet af boligministerens anstrengelser kommet, og man må sige, at forslaget er kommet til verden efter svære fødselsvanskeligheder. Jeg synes også, man må sige, at barnet bærer præg af de strabadser, det har været udsat for under den langvarige fødsel.

Først forsøgte partiet venstre at standse forslaget i regeringen, hvor man efter pressen at dømme har været langt inde i drøftelser om at sælge ud af de truede byggeriers lejligheder som ejerlejligheder, altså et nyt privatiseringsforslag, som ville have skabt en kolossal ny spekulation.

Efter den idé's bortgang arbejdede man så med ideer om, at omprioriteringen skulle kombineres med en særskat, især på det ældre almennyttige byggeri, og denne helt asociale tanke, som efter alt at dømme også stammede fra venstre, blev heldigvis standset, fordi den konservative industriminister, der selv bor i ældre almennyttigt byggeri, kaldte venstre til orden og påviste, at mange ældre almennyttige afdelinger allerede har nået et huslejeniveau, der truer med at skabe udlejningsvanskeligheder, og at man altså med et sådant forslag blot ville flytte, og måske endda forøge, problemerne i den almennyttige sektor; og det er formentlig også venstres hensigt. Venstres politiske linje i forhold til det almennyttige byggeri er jo efterhånden ved at ligne fremskridtspartiets, altså en linje, der arbejder for en endelig løsning i form af likvidering af den almennyttige sektor.

Og så må vi alligevel opleve, at regeringens lovforslag, som det foreligger her i dag, indeholder en særskat, ikke bare på de ældre almennyttige afdelinger, men på hele den almennyttige sektor. Det kan umiddelbart være meget vanskeligt at forstå, hvorfor regeringen endnu en gang og øjensynlig også på dette punkt har bøjet sig for partiet venstres særsynspunkter, for det problem, som særskatten til en ny boligfond efter regeringens opfattelse skal løse, har man jo selv skabt med sit eget forslag – i den forstand, at man ikke har ønsket at lade omprioriteringsløsningen omfatte samtlige truede afdelinger,

men for en række afdelingers vedkommende har ønsket at udskyde løsningen af problemet til senere afgørelse ved hjælp af denne fond.

Vi vil i udvalget vende os imod denne særskat, og hvis vi ikke har læst forkert i dagens aviser, kan vi da heldigvis konstatere, at der heller ikke er flertal for denne særskat her i folketinget. Men det er fornuftigt nu at indse, at man må tage flere afdelinger med i omprioriteringen. Hvis man ikke vil det, må man i det mindste prøve at lave en art garantiordning, hvor både Landsbyggefonden, kommunerne og kreditinstitutionerne forpligter sig til i et nærmere bestemt omfang at træde til, når problemerne viser sig i disse afdelinger. Vi er sikre på, at problemerne vil vise sig, og det er regeringen jo øjensynlig også.

Vi finder det også forkasteligt, at man vil tage de statsmidler, som er foreslået i lovforslagets § 10, fra den almennyttige kvota, ikke mindst når man tager i betragtning, at man i forslagens bemærkninger selv gør opmærksom på, at omprioriteringen betyder offentlige besparelser på omkring 130 mill. kr. frem til 1989. Det kan ikke være rimeligt, at man skal skære ned i den almennyttige kvota, når det forholder sig sådan, og vi vil vende tilbage til dette spørgsmål både i forbindelse med udvalgsbehandlingen af dette lovforslag og i forbindelse med behandlingen af den nye boligbyggerilov.

Jeg skal så sige om selve omprioriteringsprincippet, at vi selvsagt er meget tilfredse med det. Vi mener også, at bestemmelsen i § 6, der muliggør en ombytning af obligationerne til indekslån på en sådan måde, at spekulation videst muligt kan undgås, er en god løsning, og det problem drøftede vi jo allerede under behandlingen af SFs beslutningsforslag.

Vi er også tilfredse med, at man nu i regeringen erkender, at de midler, omprioriteringen indbringer, må kunne anvendes til at nedsætte huslejerne i de hårdest ramte byggerier, hvor en huslejenedsættelse er nødvendig som et middel mod fraflytninger og udlejningsproblemer. Det har ikke hele tiden været regeringens holdning, at dette skulle kunne lade sig gøre, men vi er glade for, at det øjensynlig er det nu.

Jeg skal afslutningsvis sige, at det for os er fuldstændig afgørende, at vi denne gang får